

Arrest

nr. 169 893 van 15 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 oktober 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 april 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 april 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 juli 2015 en op 18 augustus 2015.

1.3. Op 2 maart 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 3 april 1986 in Port Said, alwaar u steeds bij uw familie in de wijk al Dawahi heeft gewoond. U bent een soenniet van Arabische origine. In 2003 behaalde u een bachelordiploma aan de Handelsschool van Port Said. Daarna werkte u gedurende twee jaar als visser. Van 1 juni 2006 tot 1 juni 2008 volbracht u uw legerdienst als soldaat. Nadien werkte u achtereenvolgens vier jaar op de boot van uw oom en als ploegbaas in een kledingfabriek. Van 2010 tot 2012 werkte u bij het bedrijf Honda als supervisor. Door toedoen van de Egyptische revolutie van 2011 verslechterde de economische situatie van het bedrijf en bent u daar gestopt. Tot vier weken voor uw vertrek uit Egypte deed u nog allerhande jobs in de handelsstad die Port Said is. U verwijst naar het verkopen van kledij, het verkopen van sigaretten, naar vissen etc. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

U stelt biseksueel te zijn en zich hiervan rond uw elfde bewust te zijn geworden toen u zich aangetrokken voelde tot uw beste vriend, M.(...) A.(...) a.(...) R.(...). Jullie deden alles samen. Aanvankelijk durfde u uw gevoelens niet te uiten. Uw vader had u rond uw elfde betrappt op het kijken naar (homo -/ bi-) seksuele films op het internet. U veinsde dat u aan het studeren was, dat deze website plots op uw computerscherm opende en dat u er zelf niets mee te maken had. Hij geloofde u niet en hij begon u te slaan met een stok. De volgende dag moest u naar het ziekenhuis waar uw arm in het gips gestoken werd. In 2000 begon u een seksuele relatie met M.(...) A.(...) a.(...) R.(...). Jullie zagen elkaar meerdere dagen per week, op het werk, op publieke plaatsen maar ook bij elkaar thuis. Op een donderdag in januari 2013 waren u en M.(...) alleen bij u thuis toen uw moeder vroeger dan verwacht terugkeerde van een familiebezoek. Zij deed de deur van uw kamer open en trof jullie daar samen aan. Terwijl M.(...) onmiddellijk vertrok, telefoneerde uw moeder naar haar broer, H.(...) a.(...) A.(...) a.(...) Y.(...), die volgens u een bekende jihadist is. Enkele minuten later stond uw oom bij u in uw kamer. Hij sloeg u, brak één van uw tanden en verwondde uw hoofd en arm. Na een uur wist u uw ouderlijke huis te ontvluchten en gedurende het daaropvolgende uur ontving u de nodige verzorging in het ziekenhuis. U verliet het ziekenhuis en verbleef vervolgens bij uw vriend in de al Zuhur wijk te Port Said. Van M.(...) hoorde u de eerste twee dagen niets. Zijn telefoonnummer werd afgesloten. Op de derde dag slaagde u erin M.(...) telefonisch te bereiken. M.(...) vertelde u dat hij via zijn zussen had vernomen dat uw oom H.(...), daags nadat jullie bij u thuis betrapt werden, bij hem huis was langsgeslagen. Uw oom maakte aan M.(...)'s vader duidelijk dat hij naar M.(...) op zoek was en hem wilde doden. M.(...) zou twee dagen bij in al Zuhur-wijk verbleven hebben en vervolgens vertrokken zijn. Hij vertelde u voordien dat hij naar Caïro of Alexandrië zou gaan, mogelijks Egypte zou verlaten. Sinds M.(...) vertrok uit al Zuhur-wijk heeft u niets meer van hem gehoord. Zelf begon u na negen dagen bij uw vriend in de al Zuhur wijk te pendelen tussen zijn adres en het adres van een andere vriend in de al Sharqh wijk. Via uw broer, die u ongeveer éénmaal per week hoorde, ving u op dat uw oom nog steeds kwaad was, naar u op zoek was en u wilde doden. Op 3 maart 2013 ging u omstreeks 22u à 22u.30 naar de haven van Port Said op zoek naar werk toen u plots uw naam hoorde. U draaide zich om en zag uw oom H.(...) a.(...) A.(...) a.(...) Y.(...) daar staan samen met een andere oom, K.(...) A.(...). Nadat uw oom H.(...) a.(...) A.(...) u beschoot vluchtten beide ooms weg. U ging naar het ziekenhuis voor verzorging en keerde hierna terug naar één van uw twee vrienden. Via uw broer vernam u verder nog dat uw oom H.(...) a.(...) A.(...) a.(...) Y.(...) naderhand door de Egyptische politie zou worden gezocht, zijn ouderlijke huis heeft verlaten maar nog steeds in contact staat met uw grootouders en naar u op zoek is. Ook zou u, die naar eigen zeggen binnen de familie reeds langer als dwarsligger bekend stond, (CGVS I, p.23) omwille van uw seksuele geaardheid niet langer door uw conservatieve familie aanvaard worden (CGVS II, p.19). Op aanraden van uw vrienden regelde u uiteindelijk uw vertrek uit Egypte. Met een Schengenvizum, dat u bij de Belgische ambassade wegens professionele redenen heeft bemachtigd, reisde u op 23 oktober 2013 op legale wijze met het vliegtuig naar België waar u tot november 2014 gewoond heeft. Vervolgens trok u naar Frankrijk waar u zich onder een valse naam zou hebben aangemeld bij het Franse vreemdelingenleger bij wiens afdelingen u zou hebben gewoond. In december 2014 keerde u naar België terug en op 15 april 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte met vertaling, een origineel attest van het leger, een origineel attest betreffende uw werk, een kopie van uw paspoort, een origineel medisch attest in het Frans d.d. 5 mei 2015, een kopie van het medisch attest in het Arabisch d.d. 7 april 2013, een USB-stick, een originele brochure, twee originele folders en een originele pin van een biseksuele vereniging, een rapport over de algemene situatie van Lesbians, Gay, Bisexual and Transgender (LGBTB) in Egypte en een Belgisch aansluitingsformulier bij Lyca Mobile.

B. Motivering

Ondanks het feit dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) rekening houdt met het feit dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze de seksuele geaardheid aan te tonen, mag het CGVS van een asielzoeker die zichzelf identificeert als biseksueel wel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksuele geaardheid een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten. Echter, op basis van onderstaande elementen rijzen er ernstige twijfels aangaande uw beweerde seksuele geaardheid.

Vooreerst kunnen enkele opmerkingen worden gemaakt bij uw verklaringen dat u reeds op uw 11e ontdekte biseksueel te zijn.

U de kans gegeven uit te wijden over de bewustwording van uw seksuele geaardheid en de gevoelens voor uw beste vriend die hiermee gepaard gingen, komt u telkens niet verder dan te verwijzen naar een seksuele beleving zonder dat er enig gevoelsmatig aspect of persoonlijke betrokkenheid aan bod komt. Gevraagd wanneer u ontdekte dat u anders was, legt u uit dat u zich aangetrokken voelde tot uw beste vriend en hem vroeg om verder te gaan met de relatie. Omdat hij driemaal weigerde had u gemengde gevoelens: langs de ene kant was u zeker van wat u wou, langs de andere kant was u aan het denken over de reactie van de maatschappij. Gepolst wanneer u ontdekte dat u gevoelens had voor uw beste vriend, stelt u dat u hem een aantrekkelijke jongen vond, dat u graag seks met hem wou hebben maar het niet durfde vragen. Doorgevraagd wat u toen allemaal voelde toen u ontdekte dat u zich aangetrokken voelde tot een jongen, verklaart u dat het een speciaal gevoel was, dat het anders was dan wanneer u samen met een meisje was en dat u hem wilde aanraken. Gepolst wat u op dat moment reeds voor meisjes had gevoeld, geeft u volgende uitleg: Als u met een meisje was, had u wel gevoelens voor hun maar deze gevoelens waren gauw voorbij, vooral als u klaarkwam. Dit was niet het geval als u het deed met de jongens. U voelde zich daarna naar eigen zeggen helemaal opgewonden, zo opgewonden dat u verder wilde gaan. Opnieuw gevraagd wat u nog allemaal voelde toen u er zich van bewust werd gevoelens te hebben voor uw beste vriend, bevestigt u tot tweemaal toe dat u altijd bezig was met uw fantasie, dat u altijd naar pornosites keek, het op een gegeven moment in de realiteit probeerde en het een speciaal gevoel was. U voegt hieraan toe dat u samen met uw beste vriend sportte, dat jullie elkaar moesten masseren en het zo begonnen is. Ook als u gevraagd wordt te vertellen hoe u uw gevoelens jegens M.(...) aan hem kenbaar maakte, stelt u botweg dat u hem in het begin vertelde dat u het graag met hem wilde doen (CGVS I, pp.20-21 & p.26). Uit het bovenstaande blijkt dat uw antwoorden zich grotendeels beperken tot seksuele aspecten en er quasi nergens uit uw woorden enige persoonlijke betrokkenheid of affiniteit blijkt. Hoewel u vaagweg aanhaalt dat u nadacht over de reactie van de maatschappij, betreft dit een gegeven dat u slechts eenmaal aanhaalt tijdens de beschrijving van de bewustwording van uw biseksualiteit (CGVS, pp.20-28). Dit terwijl het feit dat u biseksueel bent toch een enorm grote impact op u gehad moet hebben, te meer u zelf meermaals aangeeft dat biseksualiteit niet aanvaard wordt binnen de Egyptische maatschappij (CGVS II, p.9, p.11, p.13, p.16 en p.19), dat u uit een conservatieve familie komt (CGVS II, p.19) en uw oom langs moederskant bovendien jihadistische overtuigingen koestert (CGVS I, pp.16-17 & CGVS II, p.11 & p.15).

U de kans geboden hierover uit te weiden door expliciet te vragen of u nog iets anders voelde als gelovige toen u ontdekte dat u biseksueel was, stelt u louter dat u thuis slecht behandeld werd door uw familie, dat u niet luisterde naar uw ouders en altijd deed wat u wou. Nogmaals benadrukt dat dat u gelovig werd opgevoed, dat uw geloof uw andersgeaardheid niet goedkeurde, komt u wederom niet verder dan te stellen dat u niet vrij was, dat uw ouders zich bemoeiden met uw persoonlijke leven en dat uw kapsel en kledij islamitische moesten zijn (CGVS I, p.23). Gezien de hierboven door u geschetste context kan er toch van worden uitgegaan dat u bij machte moet zijn het proces waar u bent doorgegaan op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven, los van het lichamelijke aspect, quod non.

Voorts kunnen vraagtekens worden geplaatst bij de manier waarop u reeds op uw 11e het verschil zou hebben gemaakt tussen uw gevoelens jegens jongens en uw gevoelens jegens meisjes. U stelt immers louter: "Als u met een meisje was, had u wel gevoelens voor hun maar deze gevoelens waren gauw voorbij, vooral als u klaarkwam. Dit was niet het geval als u het deed met de jongens. U voelde zich daarna naar eigen zeggen helemaal opgewonden, zo opgewonden dat u verder wilde gaan." U voorgelegd of u dan op uw 11e al seksuele betrekkingen had gehad met een meisje, stelt u nochtans van niet en licht u toe dat het binnen de Egyptische maatschappij heel moeilijk was om contact te hebben met een meisje, laat staan een relatie. U had op uw 14e of 15e wel eens met een meisje gekust, geprobeerd om met haar af te spreken maar nadien veel problemen met haar familie gehad. Hoe u bijgevolg reeds op uw 11e seksuele betrekkingen met meisjes of jongens wist te vergelijken, is onduidelijk. Meermaals tijdens uw verklaringen over de bewustwording van uw biseksualiteit verwijst u overigens naar de sociale controle die in Egypte werd gehouden op het contact tussen jongens en

meisjes. Voorgespiegeld dat dit gegeven op zich toch niet hoefde te betekenen dat u zich plots tot jongens diende te richten en u tot jongens aangetrokken zou voelen, weet u niet te overtuigen en herhaalt u dat uw relaties met vriendinnen heel beperkt en oppervlakkig waren omwille van de sociale controle in Port Said. Verder dan te beweren dat uw gevoelens “anders” waren tegenover meisjes dan tegenover jongens, komt u niet (CGVS I, p.21-25).

Tijdens uw uiteenzetting over het uiten van uw gevoelens aan M.(...) wordt verder nog volgende discrepantie belicht. Aanvankelijk geeft u tijdens het eerste gehoor op het CGVS te kennen dat u in 2000 een seksuele relatie met M.(...) bent begonnen. Gevraagd wanneer u hem voor het eerst iets vertelde over uw gevoelens, stelt u verrassend genoeg dat u hem hierover pas in 2012 zou hebben verteld. Geïnformeerd naar de reden waarom u hem hierover pas in 2012 heeft verteld, legt u uit dat u toen niet durfde om uw gevoelens te uiten. Uw vader had u immers één keer betrapt op het kijken van porno en u heel hard geslagen (CGVS I, pp.21-22). Gepolst naar hoe de seksuele relatie in 2000 met M.(...) tot stand was gekomen en wie daartoe het initiatief had genomen, beweert u even later daarentegen dat u hem in het begin wel vertelde wat u voelde, dat M.(...) boos reageerde maar twee of drie weken later aanvaardde wat u zei. U om verduidelijking gevraagd over de jaartallen, antwoordt u ontwijkend dat uw gevoelens voor hem op uw 11e begonnen zijn maar dat jullie relatie pas in 2000 was begonnen. Gevraagd hoe het komt dat u eerder zei M.(...) pas in 2012 over uw gevoelens te hebben verteld, beweert u dat u dat niet heeft gezegd en dat u het over het jaar 2000 had (CGVS I, p.26). Nochtans werd het jaar 2012 nadat u het zelf vermeldde, nogmaals in de vraagstelling herhaald en heeft u er met geen woord over gerept dat hierover een fout zou zijn geslopen in de vertaling.

Dat u zich tenslotte als Egyptische biseksueel met een voorkeur voor mannen aansluit bij het Franse vreemdelingenlegioen is bijkomend op zijn minst opmerkelijk te noemen.

Met betrekking tot de door u voorgelegde USB-stick die enkele foto's en video's bevat, dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw seksuele geaardheid niet kunnen wijzigen. Deze foto's en video's bevestigen alleen maar uw aanwezigheid tijdens een holebi-festival in Brussel, maar zijn echter niet van die aard dat ze een seksuele geaardheid bewijzen. Bovendien kunnen hierbij de nodige bedenkingen worden gemaakt. Gevraagd hoe het festival voor biseksuelen, zoals u er zelf naar verwijst, heette, stelt u in de loop van het gehoor op het CGVS dat het om “Bridygay”, “Prédigée” of “Pretty Gay” in Brussel zou gaan. De exacte datum herinnert u zich niet meer maar u denkt dat het ongeveer in juni 2015 plaatsvond op het plein van de Beurs. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovengenoemde namen helemaal niet voorkomen in de kalender voor holebi's in Brussel. Gezien de omvang van het evenement zoals blijkt uit de door u voorgelegde foto's en video's, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat u verwijst naar de Belgian Pride, een festival dat elk jaar in mei in de hoofdstad plaatsvindt in de omgeving van de Beurs. Hiernaar wordt bovendien ook verwezen op de achterkant van de brochure die u later toevoegt (zie onder). Dat u zelf echter niet beter op de hoogte bent van de naam en de datum van dit festival is gezien de betekenis van dit feest voor de LGTB gemeenschap op zijn minst bevreemdend te noemen. Daarnaast vermeldt u tevens contacten te onderhouden met een vereniging in Luik waarvan u een brochure, twee folders en een pin voorlegt. Gevraagd hoe deze vereniging heet, antwoordt u dat het “iets met chateau is, la chateau”. Later corrigeert u naar “Legal la Chateau”. De brochure, de twee folders en de pin dragen echter allemaal de naam “Maison Arc en Ciel de Liège” of “Arc en Ciel Wallonie”. Het “Maison Arc en Ciel de Liège” is evenwel gelegen in de Rue Hors Château 7 te Luik. Dat u de naam van de vereniging verwacht met de straat waar ze gelegen is, is opmerkelijk daar u viermaal aan hun activiteiten deelnam en redelijkerwijs kan verwacht worden dat deze vereniging voor u persoonlijk van belang was tijdens de eerste, vrije beleving van uw seksuele geaardheid. Bovendien valt op dat u pas een maand tot anderhalve maand geleden (nvdr. juni 2015) voor het eerst naar deze vereniging bent gegaan en dit op aanraden van een Somaliër uit het opvangcentrum te Luik. Gevraagd of u nog andere verenigingen kent, stelt u van niet. U voegt hieraan toe dat u aanvankelijk in het opvangcentrum te Brussel zat en toen geregeld op café ging. Gevraagd om enkele café's op te noemen waar het gemakkelijk was om andere bi – of homoseksuelen te ontmoeten, noemt u het Delirium café. Dit betreft echter geen cafe dat specifiek deel uitmaakt van de homoseksuele gemeenschap. U stelt voorts dat er verschillende cafés waren maar dat u niet op de namen heeft gelet. U noemt even later nog de Brasilia bar (niet teruggevonden) en de discotheek Celtica, gelegen in de Rue du Marché aux Poulets maar weet verrassend genoeg geenszins te verwijzen naar het Brusselse ‘gay village’ dat in het centrum van de stad, vlak achter het stadhuis ligt (CGVS I, pp.6-11 & p.26).

Ook de door u opgeworpen problemen met uw familie omwille van uw biseksualiteit ontberen aan geloofwaardigheid.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen doorheen de asielprocedure enkele flagrante discrepanties bevatten.

Zo weet u de aanvang van uw problemen met uw familie doorheen de asielprocedure niet op coherente wijze te situeren. In de vragenlijst van het CGVS die werd afgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken

stelt u dat uw familie in 2009 op de hoogte kwam van uw seksuele geaardheid nadat uw moeder u thuis had betrappt met een andere man, zijnde M.(...) A.(...) (vragenlijst CGVS, pp.1-2). Waar u tijdens het eerste gehoor op het CGVS daarentegen beweert u dat u pas in maart 2013 uw ouderlijke huis heeft verlaten omwille van bedreigingen (CGVS I, p.14), stelt u tijdens het tweede gehoor op het CGVS plots dat uw moeder u reeds in januari 2013 in uw kamer met M.(...) zou hebben betrappt (CGVS II, p.11). Gevraagd of u voor januari 2013 ooit eerder problemen had gekend in verband met uw seksualiteit in Egypte, stelt u van niet (CGVS II, p.19). Dergelijke anomalieën laat weinig ruimte geloof te hechten aan uw vluchtrelaas. U geconfronteerd met uw verklaringen afgelegd op de DVZ ontkende u zonder meer ooit te hebben verklaard dat u in 2009 door uw moeder werd betrappt. U houdt het erop dat u op de DVZ verklaarde dat uw moeder sinds 2009 begon te twifelen over uw geaardheid (CGVS II p. 21).

Vervolgens lopen ook uw opeenvolgende verklaringen aangaande het verdere verloop van uw problemen danig uiteen. Zowel bij de DVZ als bij het CGVS verduidelijkt u dat uw moeder na de betrapping haar broer a.(...) A.(...) telefoneerde die u vervolgens hard aanpakte en sloeg (vragenlijst CGVS, pp.1-2, CGVS I, p.13 & CGVS II, p.11). Wat er nadien gebeurde, strookt echter niet. Enerzijds maakt u er bij de DVZ melding van dat u uw familie vervolgens vertelde dat u met uw homoseksualiteit zou stoppen waarna zij u met rust lieten (vragenlijst CGVS, pp.1-2). Anderzijds beweert u tijdens de twee gehoren op het CGVS dat u, direct nadat u betrappt werd en werd geslagen, uw ouderlijke huis heeft verlaten, naar het ziekenhuis bent gegaan en sindsdien ondergedoken leefde (CGVS I, pp.13-14 & CGVS II, p.11 & pp.14-16). Dat u zich tegensprekt over uw persoonlijke reactie op de betrapping door uw moeder, doet ernstige twijfels rijzen over uw vluchtrelaas. Terwijl u nadien bij de DVZ beweerde dat u in werkelijkheid “bleef verder doen”, uw familie hier opnieuw vanop de hoogte kwam en u op 3 maart 2013 op straat door uw oom en de man van uw tante, K.(...) A.(...), werd beschoten (vragenlijst CGVS, pp.1-2), maakt u op de zetel van het CGVS helemaal geen gewag van een tweede betrapping. Meer nog, ook de verklaringen die u tijdens de twee gehoren op het CGVS aflegt over het vervolg van de feiten, verschillen daarenboven ook onderling. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaart u dat uw oom een week nadat u het ouderlijke huis (nvdr. in maart 2013) had verlaten, uw adres ontdekte en u daarna in het bijzijn van een andere oom heeft beschoten (CGVS I, p.13). Tijdens het tweede gehoor beweert u echter dat uw oom u op 3 maart 2013 in de haven wist te traceren toen u daar op zoek naar werk was (CGVS II pp.17-18).

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat ook uw verklaringen omtrent uw verschillende verblijfplaatsen in Egypte niet overeenkomen.

Bij de DVZ beweert u tot in juli 2013 in de wijk al Dawahi, Port Said te hebben gewoond en nadien bij vrienden op verschillende adressen in dezelfde wijk te hebben verbleven (verklaring DVZ, p.4, vraag 10). Aanvankelijk herhaalt u ook tijdens het eerste gehoor op het CGVS tot de laatste twee of drie maanden voor uw vertrek uit Egypte (nvdr. juli/ augustus/ september 2013) steeds in de wijk al Dawahi te hebben gewoond. Sedertdien verbleef u in twee verschillende wijken, al Zuhur en al Sharqh. Daarop om verduidelijking gevraagd over uw verschillende verblijfplaatsen stelt u plots uw ouderlijke huis te hebben verlaten in maart 2013. Van maart tot juli 2013 zou u in de Zuhur wijk te Port Said hebben gewoond, van juli tot oktober 2013 in de al Sharqh wijk te Port Said (CGVS I, pp.13-14). Niet alleen komen de door u opgegeven tijdsaanduidingen niet overeen, ook spreekt u zich tegen door tijdens het eerste gehoor op het CGVS te beweren de laatste twee of drie maanden bij vrienden in twee andere wijken, al Zuhur en al Sharqh te hebben gewoond. Bij de DVZ vertelde u immers bij vrienden op verschillende adressen in dezelfde wijk te hebben verbleven, Tijdens het tweede gehoor op het CGVS, wanneer u uw vluchtrelaas uit de doeken doet, wekt u opnieuw verbazing door opeens te stellen dat u uw ouderlijke huis reeds in januari 2013 heeft verlaten, 9 dagen bij een vriend in de al Zuhur wijk heeft verbleven en vervolgens – tot aan uw vertrek uit Egypte in oktober 2013 - pendelde tussen het adres van deze vriend en het adres van een andere vriend in de al Sharqi wijk, Port Said (CGVS II, p.11 & pp.15-16). Bovenstaande vaststellingen laten andermaal weinig ruimte geloof te hechten aan uw vluchtrelaas. U enkele van deze inconsistenties voorgelegd, ontkent u ooit te hebben gezegd slechts twee tot drie maanden bij uw vrienden in de twee wijken al Zuhur en al Sharqi te hebben verbleven. U wijt deze anomalieën aan een misverstand en voegt toe dat u thuis vertrokken bent en bij vrienden op twee adressen bent geweest. Waar u eerder tijdens het tweede gehoor op het CGVS aanhaalde dat u telkens om de paar dagen tussen deze twee adressen pendelde (CGVS, p.16), stelt u na confrontatie plots dat u tweemaandelijks bij de ene of de andere vriend verbleef (CGVS II, p.22). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg totaal niet kan overtuigen.

Ook uw eigen houding ondermijnt tenslotte op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Zo heeft u, nadat u Egypte heeft verlaten, één jaar en één maand in België verbleven, vervolgens twee maanden in Frankrijk om uiteindelijk nog vier maanden in België te wonen, zonder ook maar ergens een asielaanvraag in te dienen. Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij zijn vrees voor vervolging en zijn nood aan bescherming zo snel mogelijk na zijn aankomst in een veilig land te kennen geeft. Gevraagd

waarom u zo lang gewacht hebt om asiel aan te vragen, antwoordt u dat u helemaal niet van plan was om asiel aan te vragen en helemaal niets wist over de asielprocedure. U was bezig met het vinden van een woning en werk in België. U voegt toe dat u op een gegeven moment geen geld en geen werk meer had en iemand u vertelde dat u uw situatie kon verbeteren door middel van een asielaanvraag. Uw uitleg wekt aldus de indruk dat u eerder illegaal verblijf en tewerkstelling op het oog had dan bescherming en is tevens een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Doorgevraagd hoe het mogelijk is dat u niet eerder over de asielprocedure had gehoord of er naar geïnformeerd had, vergoelijkt u dat uw vrienden hier in België niet op de hoogte waren van uw persoonlijke situatie omdat u niemand iets vertelde over uw echte problemen (CGVS I, p.20). Dat u, die het zeer normaal vond om in het opvangcentrum tegen andere moslims uit het Midden-Oosten te vertellen over uw problemen in Egypte omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS I, p.9), bij uw vrienden in België gedurende anderhalf jaar geen melding maakte van deze problemen in uw land van herkomst, getuigt echter bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uw verschoningen kunnen uw laattijdige asielaanvraag niet verantwoorden. Wat betreft de overige documenten die u hebt voorgelegd, met name uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte met vertaling, een origineel attest van het leger, een origineel attest betreffende uw werk, een kopie van uw paspoort en het Belgische aansluitingsformulier bij Lyca Mobile; deze hebben slechts betrekking op uw identiteit, uw legerdienst, uw werk in Egypte en uw Belgische telefoonabonnement, gegevens die hier niet ter discussie staan. Het origineel medisch attest opgesteld in het Frans op 5 mei 2015 bevestigt dat u littekens heeft onder de neus en op de lip. Hierbij dient evenwel benadrukt te worden dat de dokter niet in staat is om met zekerheid te oordelen over de mogelijke oorzaken die aan de basis liggen van de door hem geobserveerde littekens. Dat bovenstaande letsels te wijten zijn aan de beschieting door uw oom is louter gebaseerd op uw verklaringen. Het medische attest dat bovendien werd opgesteld op een moment dat u zich reeds in België bevond, is dan ook geenszins van die aard dat het een ander licht kan werpen op de inschatting van uw asielmotieven. Hetzelfde geldt voor de kopie van het medisch attest opgesteld in het Arabisch op 7 april 2013. Dit attest bevestigt dat u op 3 maart 2013 naar het ziekenhuis ging en behandeld werd voor een kogelwonde. Het attest vormt echter geen bewijs van de oorzaken voor de kogelwonde en heeft bijgevolg geen toegevoegde waarde. Het rapport "Egypte" van Human Rights Watch d.d. januari 2015 heeft tenslotte betrekking op de algemene situatie van LGTB in Egypte en doet geen uitspraak over uw persoonlijke asielrelaas.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen kan er redelijkerwijs niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus (art 48/4 §2 a) b) VW) niet worden toegekend. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 20 augustus 2015) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen honderden burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet tegen wat ze zelf omschrijven als een machtsovername door een 'junta'. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, die meestal leeg waren. Er doen zich

weliswaar nog gebeurelijk sectaire conflicten voor, en dan vooral in Midden-Egypte, hoofdzakelijk in de gouvernementen Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd.

In het noorden van de Sinai is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijke mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinai. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilayat al-Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilayat al-Sina in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, in hoofdzaak wanneer afgeschoten raketten of granaten verkeerd terechtkomen, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers erop dat beide strijdende partijen de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien. Tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten lijken de jihadisten de civiele bevolking niet te viseren.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis/Wilayet al-Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), alsook van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, wijst verzoeker er vooreerst op dat hij twee keer gehoord is over zijn geaardheid en dat hij tijdens beide gehoren zeer gedetailleerd heeft verteld over zijn geaardheid, de ontdekking van zijn gevoelens voor mannen, zijn relaties, zijn moeilijke jeugd, zijn vrees en zijn vlucht uit Egypte. Verzoeker wijst er op dat hierbij het bijzonder moeilijk karakter van het onderwerp en het feit dat iedereen zijn homoseksuele geaardheid op een andere manier ontdekt, beleeft en ermee omgaat, niet uit het oog mogen verloren worden. Volgens verzoeker doet de bestreden beslissing uitschijnen alsof er een bepaalde formule zou zijn, waarmee hij met zekerheid kan stellen hoe iemand reageert als hij ontdekt homoseksueel te zijn. Verzoeker is het hier niet mee eens en stelt te zijn opgegroeid in een zeer conservatieve en gelovige maatschappij waar homoseksualiteit onaanvaardbaar is en waarvoor mensen zelfs vermoord worden. Verzoeker meent dat hij uitgebreid heeft uiteengezet dat hij sinds zijn 11 jaar gevoelens had voor andere mannen en besepte dat hij niet zoals andere jongens was. Verzoeker citeert een passage uit zijn gehoorverslag en meent dat hij vertederd vertelde over zijn partner, diens uiterlijke en innerlijke kenmerken, hoe hij naast zijn ziekbed stond, over de moeilijke momenten die zij samen hebben meegemaakt, over zijn positieve en negatieve kenmerken. Verzoeker meent aldus dat hij niet enkel louter oppervlakkige en stereotype zaken over zijn partner vertelde maar zeer specifieke

gebeurtenissen die iemand die niet een serieuze relatie zou hebben gehad niet zou weten. Hij meent bovendien dat hij zeer open is geweest over zijn seksuele relatie met M. en over hun ontmoetingsplaatsen. Hij stelt dat hij ook heeft verteld over hun moeilijkheden om hun anders zijn te aanvaarden en over het feit dat M. het er in het begin zeer moeilijk mee had, wat tot een contactbreuk voor enkele weken geleid heeft. Noch verzoeker noch M. heeft ooit echt interesse gehad in vrouwen. Verzoeker heeft naar eigen zeggen wel met vrouwen geëxperimenteerd, omdat dit maatschappelijk ergens verwacht werd van een jongeman, maar hij heeft zich er nooit toe kunnen aanzetten om te trouwen en kinderen te krijgen met een vrouw. Verzoeker benadrukt dat hij biseksueel is en dat hij altijd in angst geleefd heeft. Hij was zich immers bewust welke gevolgen dit zou hebben als zijn geaardheid bekend zou worden. Hij stelt nog dat ook zijn moeder altijd haar twijfels heeft gehad over zijn geaardheid, net als heel veel moeders in onze maatschappij die toegeven altijd geweten te hebben dat hun kind homo- of biseksueel was, wanneer zij/hij hen het nieuws vertelt.

Waar in de bestreden beslissing voorts wordt opgeworpen dat het vreemd is dat hij op zijn elfde al zou hebben kunnen weten biseksueel te zijn, aangezien hij nog geen seksuele contacten had gehad met vrouwen en dus ook niet echt kon vergelijken, meent verzoeker dat deze redenering nergens op slaat. Hij betoogt dat hij geen seksuele contacten met meisjes of vrouwen moet hebben gehad om al op zijn elfde te beseffen dat hij anders is en op mannen valt. Verzoeker stelt dat hij tijdens het gehoor duidelijk heeft aangegeven van zijn elfde levensjaar al beseft te hebben meer dan vriendschappelijke gevoelens te hebben voor jongens. Hoe hij dat kon weten, is erg moeilijk onder woorden te brengen. Om die reden vergeleek hij als voorbeeld zijn gevoelens tijdens seksuele contacten met jongens en meisjes. Uiteraard had hij geen seksuele contacten met meisjes op 11-jarige leeftijd, maar dit was voor hem een duidelijk voorbeeld waarmee hij enigszins onder woorden kon brengen hoe het voelde om echt verliefd te zijn en te verlangen naar iemand en hoe het was om meer uit een maatschappelijke druk samen te zijn met een meisje. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn woorden verdraaid door te stellen dat er discrepanties bestaan in zijn verhaal omdat hij onmogelijk op 11-jarige leeftijd seksuele contacten kan hebben gehad met meisjes en dus niet kan hebben geweten dat hij niet tot hen was aangetrokken. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de gewaarwording van zijn geaardheid op alle vlakken gelijkaardig is aan deze van de doorsnee jongere: hoe hij het op een zeer jonge leeftijd al voelde maar het probeerde te onderdrukken, hoe hij toch zijn best deed om met meisjes relaties te hebben maar hier nooit in slaagde, hoe hij in het geheim een relatie onderhield met de persoon van wie hij echt hield, hoe zijn moeder altijd wel voelde dat haar zoon 'anders' was en telkens vroeg wanneer hij zou huwen en kinderen krijgen, hoe hij niet luisterde naar zijn vader en rebelleerde. Het enige verschil is dat – in tegenstelling tot België – het openbaar maken van zijn geaardheid hem gegarandeerd het leven zou gekost hebben, wat het bijna ook gedaan heeft.

Verzoeker vervolgt dat hij ook wat betreft de onmiddellijke aanleiding voor zijn vlucht uit Egypte zeer duidelijk is geweest. Hij citeert te dezen andermaal uitvoerig uit het gehoorverslag en meent dat de details die hij verteld heeft en het doorleefd verhaal dat hij verteld heeft, geen twijfel laten bestaan over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben aangezet Egypte te verlaten. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen discrepanties ziet tussen wat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verteld en wat hij tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal heeft uiteengezet, meent verzoeker duidelijk te hebben aangegeven waar er misverstanden zaten. Hij citeert opnieuw zijn gehoorverslag en merkt bovendien op dat men niet uit het oog mag verliezen dat het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken erg snel gaat en dat alles te pas en te onpas samengevat wordt door de administratie. Het is volgens verzoeker dan ook niet verwonderlijk dat er fouten in de nota's kunnen zitten. Verzoeker meent echter dat hij de kleine misverstanden volledig uitgeklaard heeft. Hij ziet dan ook niet in waar de discrepanties in zijn verklaringen zitten die het Commissariaat-generaal ertoe hebben aangezet om zijn hele asielrelaas in twijfel te trekken. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal aldus zeer onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) ernstige twijfels rijzen aangaande zijn beweerde seksuele geaardheid daar (1) uit zijn verklaringen blijkt dat hij, wanneer hem gevraagd wordt uit te wijden over de bewustwording van zijn seksuele geaardheid en de gevoelens voor zijn beste vriend die hiermee gepaard gingen, telkens niet veel verder komt dan te verwijzen naar een seksuele beleving zonder dat er enig gevoelsmatig aspect of persoonlijke betrokkenheid aan bod komt, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en hoewel hij vaagweg aanhaalt dat hij nadacht over de reactie van de maatschappij, dit een gegeven betreft dat hij slechts eenmaal aanhaalt

tijdens de beschrijving van de bewustwording van zijn biseksualiteit terwijl het feit dat hij biseksueel is toch een enorm grote impact op hem gehad moet hebben, te meer hij zelf meermaals aangeeft dat biseksualiteit niet aanvaard wordt in de Egyptische maatschappij, dat hij uit een conservatieve familie komt en zijn oom langs moederskant bovendien jihadistische overtuigingen koestert, zodat er gezien deze door hem geschetste context toch van uit kan worden gegaan dat hij bij machte moet zijn het proces waar hij door gegaan is op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven, los van het puur lichamelijke aspect, (2) vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de manier waarop hij reeds op zijn 11^e het verschil zou hebben gemaakt tussen zijn gevoelens jegens jongens en zijn gevoelens jegens meisjes, (3) hij zich tegenspreekt over het jaar waarin hij M. voor het eerst vertelde wat hij voelde, (4) het op zijn minst opmerkelijk te noemen is dat hij zich als Egyptische biseksueel met een voorkeur voor mannen aansluit bij het Franse vreemdelingenlegioen en (5) de door hem voorgelegde foto's en video's alleen maar zijn aanwezigheid tijdens een holebi-festival in Brussel bevestigen en niet van die aard zijn dat ze een seksuele geaardheid bewijzen, hij overigens niet op de hoogte is van de naam en de datum van dit festival, hetgeen gezien de betekenis van dit feest voor de LGTB gemeenschap op zijn minst bevreemdend te noemen is, hij daarnaast vermeldt dat hij contacten onderhoudt met een vereniging in Luik waarvan hij een brochure, twee folders en een pin voorlegt, doch het opmerkelijk is dat hij de naam van deze vereniging verwart met de straat waar ze gelegen is daar redelijkerwijs kan verwacht worden dat deze vereniging voor hem persoonlijk van belang was tijdens de eerste, vrije beleving van zijn seksuele geaardheid en het bovendien opvalt dat hij pas een maand tot anderhalve maand voor het eerste gehoor voor het eerst naar deze vereniging is gegaan, hij geen andere verenigingen kent en hij, gevraagd om enkele café's in Brussel op te noemen waar het gemakkelijk was om andere bi- of homoseksuelen te ontmoeten, verrassend genoeg niet verwijst naar het Brusselse 'gay village' dat in het centrum van de stad ligt, (ii) ook de door hem opgeworpen problemen met zijn familie omwille van zijn biseksualiteit aan geloofwaardigheid ontberen daar (a) hij de aanvang van zijn problemen met zijn familie doorheen de asielprocedure niet op coherente wijze weet te situeren, (b) ook zijn opeenvolgende verklaringen aangaande het verdere verloop van zijn problemen danig uiteen lopen, zoals wordt toegelicht, (c) ook zijn verklaringen omtrent zijn verschillende verblijfplaatsen in Egypte niet overeenkomen en (d) ook zijn eigen houding – hij heeft nadat hij Egypte heeft verlaten één jaar en één maand in België verbleven, vervolgens twee maanden in Frankrijk om uiteindelijk nog vier maanden in België te wonen, zonder ook maar ergens een asielaanvraag in te dienen – op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees ondermijnt, (iii) de overige door hem voorgelegde documenten slechts betrekking hebben op zijn identiteit, zijn legerdienst, zijn werk in Egypte en zijn Belgische telefoonabonnement, gegevens welke niet ter discussie staan, de medische attesten niets bewijzen in verband met de mogelijke oorzaken van zijn littekens en kogelwonde en het rapport van Human Rights Watch betrekking heeft op de algemene situatie van LGTB in Egypte en geen uitspraak doet over zijn persoonlijke asielrelaas en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 maart 2016 (CG nr. 1512566), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

(RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad dat verzoeker er geenszins in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op verzoekers weinig doorleefde verklaringen, waaruit nergens enig gevoelsmatig aspect, persoonlijke betrokkenheid of affiniteit blijkt, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden biseksuele geaardheid, noch aan de problemen die hij hierdoor in Egypte zou hebben gekend, temeer hij over deze problemen flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.4.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er vooreerst terecht op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, wanneer hem gevraagd wordt uit te wijden over de bewustwording van zijn seksuele geaardheid en de gevoelens voor zijn beste vriend die hiermee gepaard gingen, telkens niet veel verder komt dan te verwijzen naar een seksuele beleving zonder dat er enig gevoelsmatig aspect of persoonlijke betrokkenheid aan bod komt: *"(...) Gevraagd wanneer u ontdekte dat u anders was, legt u uit dat u zich aangetrokken voelde tot uw beste vriend en hem vroeg om verder te gaan met de relatie. Omdat hij driemaal weigerde had u gemengde gevoelens: langs de ene kant was u zeker van wat u wou, langs de andere kant was u aan het denken over de reactie van de maatschappij. Gepolst wanneer u ontdekte dat u gevoelens had voor uw beste vriend, stelt u dat u hem een aantrekkelijke jongen vond, dat u graag seks met hem wou hebben maar het niet durfde vragen. Doorgevraagd wat u toen allemaal voelde toen u ontdekte dat u zich aangetrokken voelde tot een jongen, verklaart u dat het een speciaal gevoel was, dat het anders was dan wanneer u samen met een meisje was en dat u hem wilde aanraken. Gepolst wat u op dat moment reeds voor meisjes had gevoeld, geeft u volgende uitleg: Als u met een meisje was, had u wel gevoelens voor hun maar deze gevoelens waren gauw voorbij, vooral als u klaarkwam. Dit was niet het geval als u het deed met de jongens. U voelde zich daarna naar eigen zeggen helemaal opgewonden, zo opgewonden dat u verder wilde gaan. Opnieuw gevraagd wat u nog allemaal voelde toen u er zich van bewust werd gevoelens te hebben voor uw beste vriend, bevestigt u tot tweemaal toe dat u altijd bezig was met uw fantasie, dat u altijd naar pornosites keek, het op een gegeven moment in de realiteit probeerde en het een speciaal gevoel was. U voegt hieraan toe dat u samen met uw beste vriend sportte, dat jullie elkaar moesten masseren en het zo begonnen is. Ook als u gevraagd wordt te vertellen hoe u uw gevoelens jegens M.(...) aan hem kenbaar maakte, stelt u botweg dat u hem in het begin vertelde dat u het graag met hem wilde doen (CGVS I, pp.20-21 & p.26). Uit het bovenstaande blijkt dat uw antwoorden zich grotendeels beperken tot seksuele aspecten en er quasi nergens uit uw woorden enige persoonlijke betrokkenheid of affiniteit blijkt. Hoewel u vaagweg aanhaalt dat u nadacht over de reactie van de maatschappij, betreft dit een gegeven dat u slechts eenmaal aanhaalt tijdens de beschrijving van de bewustwording van uw bisexualiteit (CGVS, pp.20-28). Dit terwijl het feit dat u biseksueel bent toch een enorm grote impact op u gehad moet hebben, te meer u zelf meermaals aangeeft dat bisexualiteit niet aanvaard wordt binnen de Egyptische maatschappij (CGVS II, p.9, p.11, p.13, p.16 en p.19), dat u uit een conservatieve familie komt (CGVS II, p.19) en uw oom langs moederskant bovendien jihadistische overtuigingen koestert (CGVS I, pp.16-17 & CGVS II, p.11 & p.15).*

U de kans geboden hierover uit te weiden door expliciet te vragen of u nog iets anders voelde als gelovige toen u ontdekte dat u biseksueel was, stelt u louter dat u thuis slecht behandeld werd door uw familie, dat u niet luisterde naar uw ouders en altijd deed wat u wou. Nogmaals benadrukt dat dat u gelovig werd opgevoed, dat uw geloof uw andersgeaardheid niet goedkeurde, komt u wederom niet verder dan te stellen dat u niet vrij was, dat uw ouders zich bemoeiden met uw persoonlijke leven en dat uw kapsel en kledij islamitische moesten zijn (CGVS I, p.23). Gezien de hierboven door u geschetste context kan er toch van worden uitgegaan dat u bij machte moet zijn het proces waar u bent doorgegaan op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven, los van het lichamelijke aspect, quod non."

De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de lezing van de gehoorverslagen dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn biseksuele geaardheid geenszins getuigen van doorleefde ervaringen en persoonlijke betrokkenheid en dienvolgens elke geloofwaardigheid missen. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij uitgebreider kan vertellen over wat hem ertoe bracht om op veertienjarige leeftijd een homoseksuele relatie met zijn beste vriend aan te gaan en hoe hij zijn ontlukende biseksualiteit beleefde. Mede gelet op de jonge leeftijd waarop verzoeker een eerste homoseksuele relatie zou zijn aangegaan, moet dit immers een enorme impact op hem gehad hebben. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zelf aangeeft dat biseksualiteit niet aanvaard wordt in de Egyptische maatschappij, dat hij uit een conservatieve familie komt en zijn oom langs moederskant bovendien jihadistische overtuigingen koestert. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat er gezien deze door hem geschetste context toch van uit kan worden gegaan dat hij bij machte moet zijn het proces waar hij door gegaan is op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven, los van het puur lichamelijke aspect, *quod non*. De oppervlakkige manier waarop verzoeker de ontdekking en de beleving van zijn ontlukende homo-/biseksuele gevoelens voorstelt doet naar het oordeel van de Raad dan ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden biseksuele geaardheid. De argumentatie in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. Hij komt hiermee immers in wezen niet verder dan het volharden in en verwijzen naar zijn verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het betoog dat het bijzonder moeilijk karakter van het onderwerp en het feit dat iedereen zijn homoseksuele geaardheid op een andere manier ontdekt, beleeft en ermee omgaat, niet uit het oog mogen verloren worden, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker kan overigens niet worden gevolgd waar hij meent dat de bestreden beslissing zou laten uitschijnen dat er een formule zou bestaan om vast te stellen dat iemand homoseksueel is. In de bestreden beslissing wordt immers expliciet opgemerkt *“dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) rekening houdt met het feit dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze de seksuele geaardheid aan te tonen”*. De commissaris-generaal merkt hierbij evenwel terecht op dat het Commissariaat-generaal van een asielzoeker die zichzelf identificeert als biseksueel wel mag verwachten dat hij overtuigend is wat betreft zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid en dat het Commissariaat-generaal met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksuele geaardheid een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas mag verwachten. In de bestreden beslissing wordt voorts uitgebreid en op concrete wijze uiteengezet waarom er ernstige twijfels rijzen over verzoekers beweerde biseksuele geaardheid. Waar verzoeker verwijst naar zijn gehoorverslag en meent dat hieruit wél doorleefde verklaringen zouden blijken, wijst de Raad erop dat de elementen die verzoeker aanhaalt niet kunnen verhullen dat zijn verklaringen over de manier waarop hij tot de vaststelling zou zijn gekomen dat hij biseksueel was, weinig overtuigend overkomen en van weinig persoonlijke betrokkenheid getuigen. Het aanhalen van een bepaald deel uit zijn verklaringen en de bewering dat hij vertederd en doorleefd over zijn partner zou hebben verteld omdat hij over het uiterlijk, het karakter en de hobby's van zijn vriend zou hebben verteld, volstaat niet om de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen. Ook wat betreft zijn seksuele relatie met M. en over hun ontmoetingsplaatsen verwijst verzoeker naar een deel van het gehoorverslag, waaruit de 'echtheid' van zijn bi- of homoseksuele gevoelens moet blijken. Opnieuw doet het louter aanhalen van een citaat uit het gehoorverslag dat betrekking heeft op de seksuele aspecten van zijn beweerde relatie met M. echter geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn biseksuele geaardheid niet aannemelijk heeft kunnen maken, in de eerste plaats omdat hij weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop hij zelf tot de vaststelling zou zijn gekomen dat hij biseksueel was daar zijn verklaringen hierover hoofdzakelijk de seksuele aspecten bleken te betreffen en uit zijn verklaringen nauwelijks persoonlijke betrokkenheid of affiniteit blijkt, en uit zijn verklaringen bovendien niet of amper blijkt welke impact deze ontdekking op hem moet hebben gehad daar hij niet op een doorleefde en persoonlijke manier kon beschrijven welk proces hij bij de ontdekking moet zijn doorgemaakt, rekening houdend met het feit dat hij uit een zeer gelovige, conservatieve familie afkomstig zou zijn.

2.4.2. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“Voorts kunnen vraagtekens worden geplaatst bij de manier waarop u reeds op uw 11e het verschil zou hebben gemaakt tussen uw gevoelens jegens jongens en uw gevoelens jegens meisjes. U stelt immers louter: “Als u met een meisje was, had u wel gevoelens voor hun maar deze gevoelens waren gauw voorbij, vooral als u klaarkwam. Dit was niet het geval als u het deed met de jongens. U voelde zich daarna naar eigen zeggen helemaal opgewonden, zo opgewonden dat u verder wilde gaan.” U voorgelegd of u dan op uw 11e al seksuele betrekkingen had gehad met een meisje, stelt u nochtans van niet en licht u toe dat het binnen de Egyptische maatschappij heel moeilijk was om contact te hebben met een meisje, laat staan een relatie. U had op uw 14e of 15e wel eens met een meisje gekust, geprobeerd om met haar af te spreken maar nadien veel problemen met haar familie gehad. Hoe u bijgevolg reeds op uw 11e seksuele betrekkingen met meisjes of jongens wist te vergelijken, is onduidelijk. Meermaals tijdens uw verklaringen over de bewustwording van uw biseksualiteit verwijst u overigens naar de sociale controle die in Egypte werd gehouden op het contact tussen jongens en meisjes. Voorgespiegeld dat dit gegeven op zich toch niet hoefde te betekenen dat u zich plots tot jongens diende te richten en u tot jongens aangetrokken zou voelen, weet u niet te overtuigen en herhaalt u dat uw relaties met vriendinnen heel beperkt en oppervlakkig waren omwille van de sociale controle in Port Said. Verder dan te beweren dat uw gevoelens “anders” waren tegenover meisjes dan tegenover jongens, komt u niet (CGVS I, p.21-25).”*

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat het merkwaardig moet worden geacht dat verzoeker het verschil in gevoelens voor jongens en voor meisjes uit in de seksuele aspecten van een relatie en dit in het bijzonder omdat hij stelde dat hij al sinds zijn elf jaar zou hebben geweten dat hij biseksueel was. De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker dit enkel als voorbeeld aanhaalde om onder woorden te brengen hoe het voelde om verliefd te zijn en naar iemand te verlangen, kan te dezen niet overtuigen, temeer daar verzoeker zich wederom beperkt tot het seksuele aspect en hij er opnieuw niet in slaagt om zijn persoonlijke betrokkenheid en zijn gevoelens aannemelijk te maken in het kader van zijn beweerde biseksuele geaardheid.

2.4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbij gaat aan de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij zich tegensprekt over het jaar waarin hij M. voor het eerst vertelde wat hij voelde, (ii) het op zijn minst opmerkelijk te noemen is dat hij zich als Egyptische biseksueel met een voorkeur voor mannen aansluit bij het Franse vreemdelingenlegioen en (iii) de door hem voorgelegde foto's en video's alleen maar zijn aanwezigheid tijdens een holebi-festival in Brussel bevestigen en niet van die aard zijn dat ze een seksuele geaardheid bewijzen, hij overigens niet op de hoogte is van de naam en de datum van dit festival, hetgeen gezien de betekenis van dit feest voor de LGTB gemeenschap op zijn minst bevreemdend te noemen is, hij daarnaast vermeldt dat hij contacten onderhoudt met een vereniging in Luik waarvan hij een brochure, twee folders en een pin voorlegt, doch het opmerkelijk is dat hij de naam van deze vereniging verwacht met de straat waar ze gelegen is daar redelijkerwijs kan verwacht worden dat deze vereniging voor hem persoonlijk van belang was tijdens de eerste, vrije beleving van zijn seksuele geaardheid en het bovendien opvalt dat hij pas een maand tot anderhalve maand voor het eerste gehoor voor het eerst naar deze vereniging is gegaan, hij geen andere verenigingen kent en hij, gevraagd om enkele café's in Brussel op te noemen waar het gemakkelijk was om andere bi- of homoseksuelen te ontmoeten, verrassend genoeg niet verwijst naar het Brusselse 'gay village' dat in het centrum van de stad ligt. De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4.4. Hoe dan ook, zelfs zo nog enig geloof zou worden gehecht aan de door hem voorgehouden biseksuele geaardheid, *quod non*, dient na lezing van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker tevens allerminst coherente verklaringen heeft afgelegd over zijn concrete vluchtaanleiding en dat aldus ook de door hem opgeworpen problemen met zijn familie omwille van zijn beweerde biseksualiteit iedere geloofwaardigheid ontberen.

Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat verzoeker de aanvang van zijn problemen met zijn familie doorheen de asielpcedure niet op coherente wijze weet te situeren, dat ook zijn opeenvolgende verklaringen aangaande het verdere verloop van zijn problemen danig uiteen lopen en dat ook zijn verklaringen omtrent zijn verschillende verblijfplaatsen in Egypte niet overeenkomen.

Het geheel van deze in de bestreden beslissing aangehaalde de tegenstrijdigheden, discrepanties en incoherenties kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als details doch betreffen allen elementen die raken aan de kern van verzoekers relaas. Immers, waar verzoeker zich tegensprekt over wanneer hij zou zijn betrappt door zijn moeder, betreft dit zijn directe vluchtaanleiding. Ook over wat er zou gebeurd zijn nadat hij betrappt werd door zijn moeder lopen verzoekers verklaringen danig uiteen. Zo stelde verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij nadat hij betrappt was aan zijn ouders zei dat hij zou stoppen met zijn homoseksualiteit en dat hij daarna met rust gelaten werd. Tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker echter dat hij nadat hij betrappt was de woning verlaten heeft, onderdook en daarna het land verlaten heeft. Dergelijke manifest afwijkende verklaringen, samen gelezen met de flagrante incoherenties omtrent zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, laten niet toe verder nog enig geloof te hechten aan het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas.

Waar verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen nog tracht te verklaren, stellende dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken erg snel gaat en de verklaringen te pas en te onpas worden samengevat waardoor het niet verwonderlijk is dat er fouten in de nota's kunnen, slaagt hij er evenmin in te overtuigen. Dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken snel gaat, hoeft verzoeker immers niet te verhinderen om correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Er kan voorts niet in redelijkheid worden aangenomen dat dergelijke flagrante tegenstrijdigheden louter te wijten zouden zijn aan een samenvatting van verzoekers verklaringen, die duidelijk manifest verschillend waren. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verklaringen die verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd, hem werden voorgelezen en dat hij de mogelijkheid had deze aan te passen indien deze niet correct zouden zijn. Verzoeker heeft echter geen opmerkingen gemaakt over het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hij heeft de vragenlijst zonder voorbehoud ondertekend, waarmee hij aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn.

2.4.5. Dat in hoofde van verzoeker allerminst een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, wordt andermaal bevestigd door zijn laattijdige asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht uiteengezet als volgt: *“Ook uw eigen houding ondermijnt tenslotte op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Zo heeft u, nadat u Egypte heeft verlaten, één jaar en één maand in België verbleven, vervolgens twee maanden in Frankrijk om uiteindelijk nog vier maanden in België te wonen, zonder ook maar ergens een asielaanvraag in te dienen. Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij zijn vrees voor vervolging en zijn nood aan bescherming zo snel mogelijk na zijn aankomst in een veilig land te kennen geeft. Gevraagd waarom u zo lang gewacht hebt om asiel aan te vragen, antwoordt u dat u helemaal niet van plan was om asiel aan te vragen en helemaal niets wist over de asielprocedure. U was bezig met het vinden van een woning en werk in België. U voegt toe dat u op een gegeven moment geen geld en geen werk meer had en iemand u vertelde dat u uw situatie kon verbeteren door middel van een asielaanvraag. Uw uitleg wekt aldus de indruk dat u eerder illegaal verblijf en tewerkstelling op het oog had dan bescherming en is tevens een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Doorgevraagd hoe het mogelijk is dat u niet eerder over de asielprocedure had gehoord of er naar geïnformeerd had, vergoelijkt u dat uw vrienden hier in België niet op de hoogte waren van uw persoonlijke situatie omdat u niemand iets vertelde over uw echte problemen (CGVS I, p.20). Dat u, die het zeer normaal vond om in het opvangcentrum tegen andere moslims uit het Midden-Oosten te vertellen over uw problemen in Egypte omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS I, p.9), bij uw vrienden in België gedurende anderhalf jaar geen melding maakte van deze problemen in uw land van herkomst, getuigt echter bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uw verschoningen kunnen uw laattijdige asielaanvraag niet verantwoorden.”* Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift niet de minste verklaring waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dat verzoeker zich pas anderhalf jaar na zijn aankomst in Europa

vluchteling heeft verklaard, naar eigen zeggen omdat hij op een gegeven moment geen geld en geen werk meer had en iemand hem vertelde dat hij zijn situatie kon verbeteren door middel van een asielaanvraag, toont integendeel aan dat hij niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut en tewerkstelling voor ogen had, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers laattijdige asielaanvraag toont dan ook aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.4.6. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïdendeerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.5.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Situation sécuritaire (mise à jour)*" van 20 augustus 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee

massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen honderden burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen wekeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet tegen wat ze zelf omschrijven als een machtsvername door een 'junta'. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld uitgebleven. In het noorden van de Sinaï is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadististen en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijke mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinaï. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilayat al-Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinaï en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinaï, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilayat al-Sina in de Sinaï ook af en toe burgers het leven laten, in hoofdzaak wanneer afgeschoten raketten of granaten verkeerd terechtkomen, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers erop dat beide strijdende partijen de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien. Tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten lijken de jihadististen de civiele bevolking niet te viseren. Naast de confrontaties in de Sinaï pleegt Ansar Beit al-Maqdis/Wilayet al-Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS